

чиститъ, Лѡкъ свѡй на пражѣ и ѹготѡва ѡ, и въ нѣмъ ѹготѡва сосѡды смѣртныѡ.“ Нъ послѣ възплотителното смотрѣніе царѡва израднѡ Божіето милоскрдіе. Сега Богъ не е вѣкъ Богъ на отмыщеніята; той е Богъ на милость, и щедроты; сега селѡшенното Евангеліе ни го представлѡва като единъ кроткъ, и добръ пастырь: „Азъ ѣсмь пастырь добрый;“ (1) Който за да наиде изгѡбената овца, душата си полага: „Дѡшѡ свою полагаѣтъ за ѡвцы.“ И причината на това тѡлкѡва Апостолътъ, защото говори: това е сичката цѣль на възплотителното Смотрѣніе; за това само Богъ е станѡлъ челоуѣкъ, за да спаси грѣшныты: „Иисѡсъ Христосъ доиде въ свѣтътъ да спаси грѣшныты.“ (2) Ще роди Сынъ, и ще наречешъ имѡто мѡ Исѡсъ, защото, той ще спаси людиты си отъ грѣховеты имъ.“

Всичкыѡтъ челоуѣческый родъ въ погыбель-та си е былъ загѡбена овца, и сѡ виждаѡлъ да выка ежедневно чрезъ Давидовыты уста къмъ Бога: „завладѣхъ ѡкъ ѡвчѡ погыбшѣе, възыщй раба твоегѡ.“ (3) Тогасъ, когато единородный Сынъ, и Слово слѣзѡлъ отъ десната страна на Бога, и Отца, и отъ высотата на Божіѡта слава, и станѡлъ челоуѣкъ съ образъ на единъ добръ пастырь, и когато оставилъ деветъдесетъ и деѡтъ-тѣхъ овцы, сирѣчь деѡтъ-тѣхъ чина на блаженныты Ангелы на небето, и дошѡлъ на земѡта, за да търси тамъ загѡбената, какво не е направилъ! какво не е истегналъ, за да ѡ наиде! огладнѣлъ былъ, ожаднѣлъ былъ, ѹморилъ сѡ былъ, испотилъ сѡ былъ крѡвѡвъ потъ, распнѡлъ сѡ, ѹмрѣлъ, за да иде да ѡ намѣри вътрѣ въ ѹтробата Ядока, тамъ гдѣто ѡ было изгнало преслѡшаніето. „Като оставилъ деветъдесетъ-тѣхъ овцы, (чюдисѡ и Божественный Златѡветъ) дошѡлъ за онаѡ, и спасеніето на толкосъ дрѡгы не могло да надвѣе, та да остави въ немареніе загѡбенаніето на едната.“ (4) Виждте съ каква ревность, съ каква сладость ѡ търси! азъ не виждамъ въ сичката Евангелска исторіѡ единъ грѣшникъ, когото Исѡсъ Христосъ да не е спечалилъ чрезъ сичката си кротость, и добрина безъ никакво насиліе, и гнѣвъ. За да спечели Мытаркътъ Матѡеѡ, начѡльника на мытари-ты Закхѡеѡ, и толко дрѡгы Фарисей той самопроизволно отивѡлъ въ къщыты имъ, възпріемѡлъ да ѡиде, и да піе съ тѣхъ заедно. И още той имѡлъ обычай да говори къмъ оныѡ, които го осжѡдавали, и дѡмали на ѹченициты мѡ че: ѹчительтъ ви ѡиде и піе съ грѣшникы;“ (5) че

[1] Иоан. гл. 10, ст. 11. [2] 1. Тим. 1, 15. [3] Ио. 118, ст. 176. [4] Бѣсѣд. 59. Мат. 18. [5] Мат. 9, 11.